

Staklo studija Rogić - ljepota neuhvatljivog

Muzej Mimara je u svojoj osamnaestogodišnjoj djelatnosti u mnogo navrata otvarao vrata istaknutim suvremenim hrvatskim i svjetskim umjetnicima ugošćujući ih u izložbenom prostoru Studija Mimara i atriju Muzeja (Gymnasiumu). Pokazujući svoj fundus i stalni postav kao vječiti znamen plemenitosti postupka darovatelja gospodina Ante Topića Mimare i postavši mjestom susreta s vrhunskim djelima slikarstva, kiparstva, starih civilizacija i primijenjene umjetnosti, Muzej je želio i iskorakom popratnih izložaba našeg vremena naglasiti stalno vrenje, gibanje i prožimanje nezaustavljenog umjetničkog razvoja. Postavši nezaobilaznim stjecištem kulturnih događanja, Muzej Mimara je mjesto sigurnih susreta s mnogostrukim umjetničkim granama i njihovim ponajboljim dosezima.

Upravo u kontekstu odabira izvornog i kakvoćom besprijeckornog umjetničkog izražaja, u Muzeju je postavljena i izložba radova Studija Rogić iz Rijeke. Studio Rogić je u svojem dugogodišnjem djelovanju (prva izložba njihovih radova održana je 1989-g.u Rijeci) neraskidivo stopio kreativnu izražajnost, vrhunsku vještinu i znanje te, možda i najvažnije za istinski život svog rada, jasan doživljaj primarne materije u kojoj se ono ostvaruje - materije stakla.! Spoznavši množinu obličja, nijansi boja i neiscrpnost primjene staklene tvari, Željka i Boris Rogić su tijekom godina ostvarili uistinu upečatljivu ljestvicu djela od kojih svako ispisuje zasebnu stranicu umjetničkog oblikovanja. Besprijeckorna preciznost stoji u temeljima njihovih prvih radova, svjetiljki izrađivanih prema nacrtima Louisa Comfорта Tiffanyja, kojima su se uvijek iznova vraćali svih proteklih godina. Poštivanje izvornika u svim vidovima njegova sklada te tvorba perfekcionističkog objet d'art u kojem se jasno zrcali i sigurnost ovladavanja tehničkim fazama rada i istančano razumijevanje istinske biti staklene tvari -njene neuhvatljivosti i predanosti igrama i maštovitosti svjetla koje kroz nju prodire pretvarajući je uvijek iznova u novu "sliku" -temelj su rada Željke i Borisa Rogića.

Logičan je bio sljedeći korak u njihovu radu - oni oslobađaju staklo zadanih okvira "znanog oblika" i počinju sa samosvojnim, osobnim sljublivanjem sa staklom. Znajući mu osnovnu osobinu, oslobođeni sputanosti upoznavanja novoga kako u tehnici, tako i u neuhvatljivosti odsjaja stakla, Rogići otpočinju stvaranje maštovitih staklenih opna satkanih od suzvučja boja, tonova, nijansa

mr.sc. Lada Ratković-Bukovčan

cjeline kojoj svaki novi kut gledanja daje neku novu izražajnost. Smještene kao ures plohe postaju utkanim, sastavnim dijelom prostora oplemenjujući mu duh i omekšavajući mu gabarite.

Vitraci, od kojih je dio rađen u duhu Tiffanyja, uskoro se tematski disperziraju prema sve široj ljestvici ostvarenja zadane, prigodne tematike ali i uvijek novih kreativnih maštarija u kojima se staklo i svjetlost prožimaju u neuhvatljivoj titravoj ljepoti. Motivi se tako kreću od tipičnih Tiffany uzoraka kod kojih se drhtavi cvjetni uzorci prepliću s lelujavim viticama, do simboličkih prepleta ili, pak, preciznih portretnih prikaza. Crkve, intima doma, poslovni prostori mjesta su gdje se djelo Studija Rogić savršeno stapa s protočnošću svjetlosne zrake i prostorom. Poštujući želje naručilaca (poput prozora s obiteljskim grbom, crkvenih vitraja s prikazima svetaca zaštitnika), slijedeći i nacрте suvremenih hrvatskih umjetnika, Rogići nikad nisu prepustili "samo" besprijekornoj kakvoći izradbe da govori o njihovom radu - tu je i uvijek jasan pečat specifičnog odnosa prema staklu i njihova doživljaja stakla kao tvari neiscrpane kreativne poticajnosti koja u svoju ljepotu nerijetko utapa i grube, neizbježne metalne, tehničke djelove pretvarajući ih tek u stopljene spone i obrise motiva. Izložbe ostvarenja Studija Rogić održane su, nakon već navedene 1989. g., u Zavičajnom muzeju Poreštine, 1990. g., Muzejsko-galerijskom centru (Galerija Klovićevi dvori) u Zagrebu 1993. g., u Pomorskom i povijesnome muzeju Hrvatskog primorja u Rijeci 1995. i u Muzeju grada Rijeke 2000. g. prezentirajući nam sve opisane odrednice njihova rada.

Kontinuirano istraživanje i poniranje u bit staklene tvari, iznalaženje novih izradbenih mogućnosti, primjena saznatog na sve raznovrsnije predmete (ogledala lelujavih okvira samo su neki od njih) trajna su odlika stvaralastva Željke i Borisa Rogića koja nam jasno ukazuje na izvjesnost naših budućih susreta s brojnim, uvijek novim ostvarenjima ove radionice. Izložba u Studiju Muzeja Mimara poticaj su i nadahnuće da ih sa nestrpljenem i znatiželjom iščekujemo i s radošću prihvatimo.

